

Сура «ал-Хакка» («Неизбежното»)

<http://redjep.wordpress.com/2010/12/11/небесните-стъпала-ал-мааридж-тефсир/>

March 4, 2012

Сура «ал-Хакка» («Неизбежното»)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

В името на Аллах, Всемилостивия, Милосърдния!

1. **Неизбежното!** (Деня на възкресението)! الْحَاقَّةُ
2. **Какво е Неизбежното?** (Деня на възкресението)? مَا الْحَاقَّةُ
3. **И откъде да знаеш ти какво е Неизбежното?** (Деня на възкресението)? وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحَاقَّةُ

Това е – едно от имената на Деня на възкресението, който неминуемо ще настъпи за всички творения. В този ден се разкрива истинската същност на нещата и ще станат явни тайните в хорските сърца. Всевишния няколко пъти напомня на хората за неизбежното подчертавайки неговата важност. Наистина, това ще бъде ден на велики събития и чудовищни ужаси.

Затова Аллах теаля описва събитията, които са били извършени в този свят защото те ще са решаващи за това, което ще се случва в Съдния ден. Той напомня на хората за болезненото наказание, което е постигнало непокорните народи, и е казал:

4. Самудяните и адитите взеха за лъжа Бедствието. (Деня на възкресението). كَذَّبَتْ ثَمُودُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ

Самудяните – това е известно племе, населявало град Хиджр. Аллах теаля изпратил към тях своя пратеник Салих, който ги призовавал да се откажат от многобожието и да се покланят само на единственият Аллах. Въпреки това, самудяните отхвърлили неговия призив и го обвинили в лъжа. Те не повярвали в Деня на великото бедствие, който с безподобно несъизмеримо нещастие ще доведе до ужас всичко живо.

Адитите – това са жители на град Хадрамаут, към които Аллах отправил своя пратеник Худ. Той също проповядвал сред тях поклонение само на единственият Аллах, но те не повярвали в него и отхвърлили веста за възкресението.

Аллах теаля наказал тези народи в земния живот и е казал:

5. Самудяните бяха погубени от Вика. فَأَمَّا ثَمُودُ فَأُهْلِكُوا بِالطَّاغِيَةِ

Това бил ужасно силен вопъл, от който се пръснали техните сърца. Невярващите паднали

мъртви, и в техния град не останало нищ, освен жилища и трупове.

6. А адитите бяха погубени от
бушуващ леден вихър.

وَأَمَّا عَادٌ فَأَهْلَكُوا بِرِيحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ

Аллах изпратил на тях силен вятър, който издавал неистов звук, превъзхождащ по своята сила звука на гръмотевиците. Този вятър бушувал над невярващите и не знаел предел.

7. Накара го Той да вилнее
срещу тях седем нощи и осем
дни поред, и виждаш там хората
покосени, сякаш са стволове на
повалени палми.

سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَثَمَانِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومًا
فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى كَأَنَّهُمْ أُعْجَازُ نَخْلٍ
خَاوِيَةٍ

Достигнало ги зло, нещастие и ужас, в резултат на което повалените хора станали подобни на дървета, чийто изгнили корони са паднали на земята, а изгнилите им стволове рухнали един върху друг.

8. И няма виждаш някой останал
от тях?

فَهَلْ تَرَى لَهُم مِّن بَاقِيَةٍ

Това е – риторичен въпрос, не изискващ отговор. Безусловно, от тях не е останало нищ!

9 И Фараонът, и онези преди
него, и сринатите [селища на
Лют] вършеха грях.

وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهُ وَالْمُؤْتَفِكَاتُ بِالْخَاطِئَةِ

Тези народи се послушвали и не се подчинявали на Аллах и безчинствали на земята. Този път избрал за себе си и управителя на Египет Фараона, към който Аллах отправил своя раб и пратеник Муса, сина на Имран. Аллах теля го дарил с ясни знамения, благодарение на които ставала очевидна истината. Но заради своето нещастие и високомерие той отхвърлил тези знамения и изпаднал в неверие. Имало е и други народи, които се отказали да признаят истината, и сред тях били жителите на унищожените градове, т.е. народа на пророка Лют. Всички посочени народи изпаднали в неверие и безбожие, проявявали несправедливост и упорство и извършвали грехове и разпътство.

10. И се възпротивиха на
пратеника от своя Господ,
затова Той с мощги сграбчи.

فَعَصَوْا رَسُولَ رَبِّهِمْ فَأَخَذَهُمْ أَخْذَةً رَّابِيَةً

Всеки народ отхвърлил пратеника, който Аллах е изпратил при тях. И затова Аллах теля е изпратил на тях наказание повече от достатъчно, за да бъдат погубени.

11. Когато водата преля, Ние ви إِنَّا لَمَّا طَغَى الْمَاءُ حَمَلْنَاكُمْ فِي الْجَارِيَةِ
понесохме в плаващия Ковчег,

Един от тези народи бил народа на пророка Нух. Когато Аллах е решил да потопи неговите невярващи съплеменници, то заповядал на водата да залее земята и да покрие даже планините. Но в същто време Аллах теаля се смилил над човечеството и спасил ковчега, в който Той оставил само избраните, а в това число и бъдещите поколения.

О хора! Прославяйте името на Аллах, който ви спаси, когато били погубени всички грешници. Извадете си поука от великите знамения на Аллах, свидетелстващи за истинността на единобожието.

В едно от тези знамения Всевишния Аллах е споменал затова казвайки:

12. за да го сторим поука за вас لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكَرَةً وَتَعْيِبًا أُذُنٌ وَأَعْيَةٌ
и да го запомнят помнещи уши.

Когато си спомним за кораба, и за неговата история, да си спомним и това, как Аллах теаля спасил вярващите, които последвали пратеника, и погубил всички останали хора на земята. Наистина, всяка вещь ни напомня за първата създадена вещь от този вид.

О притежатели на разум! От вас се изисква да разберете това напомняне и да разберете неговия смисъл. Това не могат да направят тези, които се отвърщат от истината и безотговорно се отнасят към своята съдба, като глупци лишени от ум и проникателност. Те не извличат полза за себе си от знаменията на Аллах – никаква полза, затова че не разбират същността на низпосланото от Аллах и не вярват в Неговите книги.

В предишните айети Всевишния е споменал за земното наказание, с което били удостоени невярващите, които нарекли пратеника лъжец. Той също така напомня, как е спасил своите пратеници и техните верни последователи. Всичко това било преди всичко предверие на великото въздаяние в Последния живот(ахирета), в който всеки човек напълно ще получи въздеянието за своите дела. Ето затова по – нататък Аллах теаля ни е известил за тези страшни събития, които ще се случат при настъпването на края на света.

13. И когато се протръби с Рога فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ نَفْخَةٌ وَاحِدَةٌ
първия път,

Исрафил ще протръби с рога, след което душите на творенията ще се устремят към вече окончателно оформените тела. Всяка душа ще отиде в своето тяло, и тогава всички хора ще застанат пред Господаря на световите.

14 и бъдат вдигнати земята и وَحُمِلَتِ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةً وَاحِدَةً
планините, и бъдат натрошени с
един удар,

15 тогава ще се случи فَيَوْمَئِذٍ وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ
Събитието (День воскресения).

16. И ще се разцепи небето, и وَانشَقَّتِ السَّمَاءُ فَهِيَ يَوْمَئِذٍ وَاهِيَةٌ
ще бъде слабо в този Ден.

Планините ще се превърнат в прах, а след това ще бъдат развеяни по земята и ще изчезнат. Тогава цялата земя ще се превърне в равнина, и на нея няма да има нито кривина, нито трапчинка. Такава е съдбата на земята и всичко, което е на нея. Що се касае за небесата, то те ще започнат да се колебаят, движейки се назад и напред и, накрая, ще се разделят. Те ще си променят цвета и ще са загубили своята сила и мощ. Само нещо велико, ужасно и тревожно е способно да отслаби такова могъщо създание на Аллах.

17. И ангелите ще са по краищата му. В този Ден осмина [от тях] ще носят Трона на твоя Господ.

وَالْمَلَكُ عَلَى أَرْجَائِهَا وَيَحْمِلُ عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ
يَوْمَئِذٍ ثَمَانِيَةَ

Меляйикетата ще бъдат по – краищата на небесата. Те ще бъдат преизпълнени със смирение и покорност пред своя Господ и Неговото величие. А осем меляйикета, притежаващи неимоверна сила, ще носят трона на милосърдния Аллах, когато Той ще се яви, за да извърши по своята милост и справедливост съд над своите раби.

18. В този Ден ще бъдете изправени [пред Аллах]. Не ще бъде скрита и една ваша тайна.

يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُونَ لَا تَخْفَى مِنْكُمْ خَافِيَةٌ

Нито една частица от вашето тяло, нито едно ваше деяние и нито една ваша черта няма да бъде скрита от Всевишния Аллах, за когото всичко е явно и съкровено. Боси, голи и необрязани хора ще стоят на равната земя, отзовавайки се на гласа на глашатая. Погледа на Господа ще пронизва техните тела и души, и Той ще въздава на тях за извършените дела. По – нататък Всевишния Аллах е споменал за това, как ще протече този страшен съд, казвайки:

19. И онзи, чиято книга му се даде в десницата, ще каже: “Ето ви, прочетете моята книга!”

فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَيَقُولُ هَذَا مَا أقرُّوْا
كِتَابِيْهِ

20. Предполагах, че ще получа своята равносметка.”».

إِنِّي ظَنَنْتُ أَنِّي مُلَاقٍ حِسَابِيْهِ

Това ще бъдат щастливите праведници, на които ще връчат книгите с техните праведни дела в дясната ръка. В Съдния ден това ще бъде тяхната отличителна черта, и самият Господ ще прослави тяхното дело и ще им окаже велика чест. Преизпълнени със щастие и радост, такъв човек ще пожелае, всички творения на Аллах да узнаят, как го е облагодетелствувал неговият Господ, и ще възкликне: “Вижте сега! Прочетете моята книга!” В тези книги ще бъде записано, че Аллах е простил неговите грехове, прикрил е неговите недостатъци и е приготвил за него райските градини и многочислени почести. Той е достигнал това благодарение на Аллах теаля който е облагодетелствувал неговата вяра във възкресението и отговорността и му е помогнал да се приготви за този ден и да се запаси с добри дела. Именно затова вярващите ще искат да известят за това, че са били убедени в неизбежната разплата и въздеяние.

21. И ще живее в доволство فَهُوَ فِي عَيْشَةٍ رَّاضِيَةٍ

22. сред въздигната Градина, فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ

23. Плодовете ѝ ще са сведени. فُطُوْفُهَا دَانِيَةٌ

Там ще намерят всичко, за което жадува сърцето и което опива погледа. Ще са доволни от своя живот и няма да искат нищо друго. Ще пребъдат в райските градини с високи обители и дворци и прекрасни възвишености. А клоните на райските дървета ще бъдат сведени толкова низко, че райските обитатели могат да достигнат апетитните плодове стоейки, седейки и даже лежейки.

24 Яжте и пийте със здраве за онова, което сте вършили преди, в отминалите дни! كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ

Наслаждавайте се на прекрасните ястия и великолепните напитки колкото желаете, и нищо днес няма да развали вашето удоволствие и няма да развали апетита ви. Вие заслужихте това със своите благодеяния, извършвахте намаз и постихте, раздавахте милостиня и отивахте на хадж, правехте добро на хората и споменавахте Аллах, разкайвахте се за своите грешки и избягвахте скверните дела. По такъв начин, Всевишния е подчертал, че именно благите дела са причина, хората да се окажат в рая.

25. А онзи, чиято книга му се даде в левията, ще каже: “О, да не ми бе давана моята книга وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِ فَيَقُولُ يَا لَيْتَنِي لَمْ أُوتَ كِتَابِيَهٗ

Това са – нещастните грешници, чийто книги с техните лоши деяния ще им бъдат връчени в лявата ръка. Това ще бъде знака за гибел и ужасен изход, позор, срам и безчестие. Разтревожени, опечалени и замислени, тези хора ще кажат: “По добре би било да не ми връчваха моята книга!” Защото тази книга ще му извести за това, че той ще влезне в Ада и ще се окаже във вечна загуба.

26. и да не бях узнал каква е моята равносметка! وَلَمْ أَدْر مَا حِسَابِيَهٗ

27. О, да бе приключило всичко [със смъртта]! يَا لَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ

Иска ми се да бях изпратен в небитието, да не бях възкресен и да не бях виждал своята равносметка! По добре щеше да бъде със смъртта да беше свършило всичко, и да нямаше след нея възкресение!

28. Не ме избави моето богатство. مَا أَغْنَىٰ عَنِّي مَالِيَهٗ

Той ще погледне към своето някогашно богатство и своята власт, лежащи на плещи му с тежко бреме, от които нищ не е запазил за своя Последен живот, и затова богатството и властта няма да му допринесат никаква полза и нищ не може да го избави от наказанието. И тогава ще си признае, че богатството не му е допринесло полза в земния живот, защото не се е стремил към спасение, а във вечния живот никой не може да му помогне.

29. Пропадна моята власт.”» هَلَكَ عَنِّي سُلْطَانِيَّةٌ

Моята власт изчезна – нея вече я няма. Днес няма да ми помогнат нито войници, нито многочислени привърженици. Няма да ме спасят нито техния брой, нито тяхната сила. Няма да ми допринесат полза и моето предишно високо положение. Всичко това беше напразно. Аз съм се трудил напразно, но по лошо е, че заради това се лиших от милост и преуспяване и ги замених за тревога, скръб и печал. В този страшен ден Аллах теаля ще заповяда на меляйкетата да го накажат и ще каже на суровите и могъщи стражи на джехеннема:

30. Хванете го и го оковете! خُذُوهُ فَعَلُّوه

31. После в джехеннема го горете! ثُمَّ الْجَحِيمَ صَلُّوه

32. После го нанижете на верига, дълга седемдесет лакти! ثُمَّ فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوهُ

33. Не повярва той в Аллах, Превеликия. إِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ

34. И не подканваше да бъде нахранен нуждаещият се, وَلَا يَحْضُ عَلَىٰ طَعَامِ الْمِسْكِينِ

35. затова Днес няма тук за него ближен, فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هَاهُنَا حَمِيمٌ

36. нито храна освен кръв и гной. وَلَا طَعَامٍ إِلَّا مِنْ غَسَلِينِ

37 Ядат я само грешниците.” لَا يَأْكُلُهُ إِلَّا الْخَاطِئُونَ

Това ужасно наказание нито за миг няма да го остави в покой. Колко е лошо това наказание! Горко му, как е засрамен и унижен!

Какво го доведе в тези мъки? Той не вярваше в своя Господ, съпротивяваше се на Неговия пратеник и отхвърляше истината, към която призоваваше. В неговото сърце не е имало и капка състрадание към бедните и изнемогващи, и затова не ги хранеше и не приоваваше към това другите. Нищ в неговата душа не го подтикваше към милосърдие и състрадателност.

По този начин, залога за щастието се явява искренността пред Аллах, в основата на която лежи вярата в Аллах, и добродетелта към хората, включваща в себе си всички видове и форми на благодееянето, най – велики от които се явяват оказването на помощ на нуждаещите се и обезпечаване на насъщният им хляб.

Затова нечестивците лишени от искренна вяра, и добродетел, заслужават най – сурово наказание. В Деня на възкресението нито роднини, нито приятели, ще могат да се застъпят за

тях, за да ги спасят от наказанието на Аллах и да поискат от Него награда за тях. Всевишния е казал:

وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ حَتَّىٰ إِذَا فُزِّعَ عَن قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا

الْحَقِّ وَهُوَ الْعَلِيُّ

«И не ще е от полза пред Него застъпничеството, освен комуто Той позволи. Щом бъде премахнат страхът от сърцата им, ще кажат: “Какво рече вашият Господ?” Ще кажат: “Истината! Той е Всевишния, Превеликия.”» (34:23);

وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْأَزْفَةِ إِذِ الْقُلُوبُ لَدَى الْحَنَاجِرِ كَازِمِينَ مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ

«И предупреди ги ти за приближаващия Ден, когато, спотаили ужас, сърцата ще са в гърлата! За угнетителите не ще има нито приятел, нито застъпник, който да бъде послушан» (40:18).

Те ще се хранят с гной, изтичаща от раните на обитателите на ада. Он раскален и имеет отвратительный горький вкус и гнилой запах. Ще го ядат само невярващите, които преднамеренно са извършвали тежки грехове и безразлично се отнасяли към заповедите и забраните на Аллах. Това е отвратителна храна отредена само за тези, които са се отклонили от правия път и са тръгнали по пътя, водещ в ада. Именно затова те ще бъдат удостоени с мъчително наказание.

38. Ала не! Кълна се в това, فَلَا أَقْسِمُ بِمَا تُبْصِرُونَ
което съзирате

39 и в това, което не съзирате وَمَا لَا تُبْصِرُونَ

Всевишния се кълне в това, което виждат неговите творения, и това, което не виждат. Към това се отнася всяка съществуваща твар, и към това се отнася сам Великия Аллах. Аллах теаля използва тази клетва в подтвърждение на правдивостта на Своя пратеник и истинността изпратена в Свещенния Коран. По този начин Аллах теаля още един път провъзгласява, че Пророка е проповядвал Писанието на своя Всевишен Творец.

Той също така е изобличил лъжите на тези, които наричали Пророка с.а.в поет и магьосник, подчертавайки, какво ги е подбудило към това неверие и нежелание да приемат предупрежденията на Аллах. А ако бяха повярвали и проумели, то биха разбрали, какво в действителност ще им допринесе полза, и кое вреда.

40. наистина то е слово на إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ
достоеен Пратеник, (Мухаммед
или Джебраил).

41. а не е слово на поет. Но вие وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيلًا مَا تُؤْمِنُونَ
малко вярвате.

42. И не е слово на гадател. وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ قَلِيلًا مَا تَتَذَكَّرُونَ
Ала малко се поучавате.

43. Низпослание от Господа на تَنْزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ
световете.

Обърнете внимание какъв пример за нас е Пророка Мухаммед, Аллах да го благослови и приветства, и погледнете, колко прекрасни са неговите черти и благородния му нрав.

Замислете се над това, и ще ви стане ясна същността на всичко, което виждате. Тогава ще ви стане очевидно, че той се явява истински Пратеник на Аллах, а проповядвания Коран низпослан от Господаря на световите. Той е толкова прекрасен, че не може да бъде реч на човек. Неговото съвършенство свидетелствува за величието на Този, който Го е изпратил на хората. Корана показва неподражаемостта на Неговите качества, на безмерността на Неговите грижи за своите творения и че Той е превелик от всички Свои творения. И не е правилно хората да повтарят това, което казвали тези нечестивци, да говорят за Аллах придавайки Му такъв неподобаващ образ.

44. И ако той Ни приписваше
някакви слова,

وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْأَقَاوِيلِ

45. щяхме да го сграбчим с
Десницата,

لَأَخْذُنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ

46. после да му прережем
аортата.

ثُمَّ لَفَطْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ

47. И никой сред вас не ще Ни
възпре от това.

فَمَا مِنْكُمْ مِّنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَاجِزِينَ

Ако Мухаммед беше излъгал от Наше име, то ние бихме го хванали за дясната ръка, а след това бихме прерязали неговата артерия, изходяща от сърцето, при разрязването на която – човек загива. Ако Пророка – Аллах да пази! – беше наговорил за Аллах лъжливи речи, то Всевишния тоз час би низпослал на него своето сурово наказание. Той би го поразил със своето могъщър възмездие, защото Той е най – справедливия Съдия и Всемогъщия Цар.

По Своята мъдрост Аллах не дава отсрочки на тези, които произнасят от Негово име лъжи, считайки за допустимо да се посяга на живота и собствеността на тези, които не са съгласни с тях, и при това заявява, че за него и неговите последователи е подготвено спасение, а неговите противници ги очаква гибел.

Що се касае до Пророка Мухаммед, то Аллах теаля го подкрепил с чудеса и потвърдил неговата правдивост в много ясни знамения (айети). Той му е дарил победата над враговете и го е дарил с власт над тях. Всичко това станало велико свидетелство за правдивостта на неговата пророческа мисия. А ако Аллах бе решил да го погуби, то нито той самия, нито който-и да е , би могъл да предотврати наказанието на Аллах.

48. То е напомняне за
богобоязливите.

وَإِنَّهُ لَتَذِكْرَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ

От Свещенния Коран богобоязнените раби могат да узнаят всичко, което може да им допринесе полза както по религиозните въпроси, така и за земните дела. Благодарение на него те творят благи дела, и имат здрави убеждения, притежават превъзходен нрав, следват религиозните закони и накрая, стават праведни учени, усърдно покланящи се на Аллах и явяващи се пример за другите.

49. И добре знаем, че сред вас
има отричащи.

وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنْكُمْ مُّكَذِّبِينَ

В тези слова се съдържа угроза и предупреждение за тези, които не признават Корана. Тях ги очаква наказание от Аллах, и колко мъчително е това наказание!

50. То е скръб за неверниците. وَإِنَّهُ لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ

Те не повярваха в Корана, и затова ще ги постигне обещаното възмездие. А когато те го видят с очите си, то тогава ще ги обземе дълбока печал. Ще съжаляват, че не са се ръководили от това Писание и не са се покорили на неговите повели, в резултат на което са се лишили от наградата и са заслужили мъчително наказание. Но нямат никаква възможност да променят своята съдба.

51. То е достоверната истина. وَإِنَّهُ لَحَقُّ الْيَقِينِ

Достоверната истина – това е висша степен на познание. Когато човек познае каквото и да е в пълна мяра, той става убеден в това. И не се съмнява и не се отрича от него.

Убеждението има три степени, всяка от които е по – висша от предишната. Първа степен, при която човек придобива твърди полезни знания, назоваващи се достоверни знания (*илм ал-йакин*). Втората степен, при която човек е убеден в своите виждания, назоваващи се достоверни видения (*айн ал-йакин*). А третата степен, при която човек постига нещо посредством органите на вкуса или осезанието, назовава се достоверна истина (*хакк ал-йакин*).

Свещения Коран може да се назове убедителна истина, защото съдържащите се в него познания се опират на твърди доказателства. Неговото вероучение е така убедително, защото вярващите в него имат жива връзка с него.

52. Затова прославяй името на فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ
твоя Господ, Превеликия!

Свято е името на Аллах и е превелико от всичко, нищр не подобава на Неговото съвършенство! Затова прославяй твоя Господар, споменавайки Го със славните, прекрасни и пречисти Негови качества.